

СВЕТОШТО КЪРЪСТУЧЕ

Рано сутринята баба Тона цѣлуна по челото своето внуче, сбогува се съ неговата майка и помъкна бохчичката си презъ тревясалото дворче.

А малкиятъ Ваньо прилепи чело до стѣклото на прозорчето и проследи своята баба, докато тя не хлопна подире си пжтната врата. Тогава той зарони сълзи. На Рилския манастиръ ще отиде баба му съ черковното братство, а него не иска да заведе: щѣлъ да настине изъ влаковетѣ, далече било много, не се знаело, дали въ манастира ще има, где да спятъ, храна не се намирала, пѣкъ и билъ много малъкъ, та нѣмало нищо да разбере.

Подиръ малко неговата майка се приготви да отиде на работа въ тютюневия складъ.

— Ваньо, ето ти хлѣбъ, — оставила съмъ го въ сандѣка. Щомъ огладнѣешъ, да си хапнешъ. Има и гостба. Да не скиташъ много изъ улицитѣ, ами да си седишъ въ двора, — каза му тя и излѣзе.

Ваньо не я слушаше, какво му говори. Както му е сега мжно, никакъ не му идва на умъ за ядене. Ужъ го обичатъ, пѣкъ не го водятъ на манастира. Ехъ, да не бѣше сега въ запасъ баща му нѣкжде по границитѣ на България, той нѣмаше да го остави: щѣха и двамата да отидатъ. Нека само да се завърне, още на другия день ще заминатъ. Да видятъ тогава баба му и майка му!

Цѣлъ день Ваньо не излиза отъ кѣщи. Седѣ си все до прозореца. Не се и доближи до хлѣба, нито до ястието. Тжно му е, мжно му е — не му се яде.

Когато привечеръ майка му се завърна отъ работа, тя го завари, че лежи на миндерчето, а край него малкото котенце мърка, протѣга крачета и си играе съ покривката, която се е подала изподъ главата на Ваня.

— Защо си легналъ толкова рано? — запита съ тревога майката и остави вързопъ, въ който бѣше сѣдинката, въ която си носѣше ядене за обѣдъ. — Какво ти е?

Ваньо я погледна съ трескави и влажни очи.

— Нищо ми нѣма, — едва промълви той.

Майка му попипа съ студената си ржка челото му. Имаше огънь. Трепна сърдцето ѝ въ уплаха. На всичко отгоре и болестъ ли? Откжде да вземе сега пари за лѣкаръ? Надницата ѝ е толкова малка, пѣкъ и помощта отъ общината, която получава, понеже мжжътъ ѝ е повиканъ войникъ, отиде за дългове. . .